

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZ_S- UDEK J M É N E M R E P U B L I K - Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové a v právní věci stěžovatele **Celního ředitelství Praha**, se sídlem v Praze 1, Washingtonova 744, za účasti společnosti **E_xpeditors I_nternational ČŘ-s.r.o.**, se sídlem v Praze 6, Aviatická 123, zastoupené JUDr. Šárkou Foltýnovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Dlouhá 16, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2006, č. j. 8-Ca-312/2005 - 65,

t a k - t o :

I. Kasační stížnost **s_e z_a m í t á**.

II. **H.** Stěžovatel **j_e p_o v_i n_e n** nahradit účastníku řízení do 30 dnů od právní moci -

— tohoto ~~o~~ rozsudku náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2-856 Kč k rukám -
— ~~zz~~ástupkyně JUDr. Šárky Foltýnové, advokátky se sídlem v Praze 1, Dlouhá 16.

O d ů v - o d n ě n í :

Stěžovatel se včasnou kasační stížností domáhal zrušení shora uvedeného pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým soud zrušil jeho rozhodnutí ze dne 29. 8. 2005, č. j. 9080-6/05-21, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozhodnutím stěžovatele bylo zamítnuto odvolání společnosti **E_xpeditors I_nternational ČŘ-s.r.o.**, (dále jen „daňový subjekt“) proti rozhodnutí Celního úřadu Ruzyně – letiště Praha ze dne 16. 4. 2003, č. j. 1416/03-1941/01-D – dodatečnému platebnímu výměru zn. DŘ-68-4/03/DVP, kterým byl daňovému subjektu předepsán celní dluh a penále v celkové výši 5-520 Kč. Z celkové částky pak celní dluh představuje 460028-973 Kč (clo

ve výši 3–770 Kč a—daň z—přidané hodnoty ve výši 830 Kč), penále, předepsané podle ustanovení § 267 odst. 4 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění zákona č. 1/2002 Sb., (dále jen „celní zákon účinný od 1. 7. 2002“), pak činí 920 Kč. Předmětná pohledávka byla daňovému subjektu předepsána na základě zjištěných nesprávných údajů v—odstavci 33 3. položky celní deklarace evidenční číslo v—odstavci A 11944031-2794459 ze dne 22. 11. 2001, které byly uvedeny v—rozporu se—Všeobecnými interpretačními pravidly Harmonizovaného systému uvedenými v—příloze nařízení vlády č. 441/2000 Sb., kterými se vydává celní sazebník, a—§—105 zákona č.—13/1993 Sb., ve znění účinném do 1. 7. 2002. (dále jen „celní zákon účinný do 1. 7. 2002“).

—Městský soud shledal žalobu z—části důvodnou, a to ve věci namítané nesprávné aplikace ustanovení § 267 celního zákona účinného od 1. 7. 2002, když dovodil, že povinnost platit celní dluh se řídí právním předpisem účinným v—době vzniku celního dluhu. V—odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že za období, kdy daňovému subjektu vznikl celní dluh, tj. dne 22. 11. 2001, kdy bylo dovážené zboží propuštěno do režimu volného oběhu, nemohlo být citované ustanovení celního zákona aplikováno, neboť v—předmětném období nebylo součástí celního zákona. Aplikoval—li stěžovatel ustanovení § 267 zákona č. 1/2002 Sb., ze dne 5. 12. 2001, kterým se s—účinností od 1. 7. 2002 novelizoval celní zákon, zpětně na—výše uvedené období, jedná se dle závěru městského soudu o nepřipustnou retroaktivitu.

—Stěžovatel v—kasační stížnosti namítá nezákonnost rozsudku Městského soudu v—Praze spočívající v—nesprávném právním posouzení ustanovení § 267 celního zákona, ve znění účinném od 1. 7. 2002, které soud nesprávně posoudil jako ustanovení hmotněprávní povahy, zakládající právo celního úřadu dodatečně zaúčtovat částku cla, která tvoří rozdíl mezi—původně stanovenou částkou a částkou nově stanovenou. Dle stěžovatele citované ustanovení představuje ucelenou právní úpravu zahrnující jak procesní pravidla, tak—hmotněprávní pravidla, která tvoří nedělitelný celek. Odstavec 1 citovaného ustanovení obsahuje procesní pravidla upravující postup celního úřadu při dodatečném vyměření celního dluhu, které zahrnuje zaúčtování rozdílu mezi původně a nově stanovenou částkou a—jeho—následné sdělení dlužníkovi ve formě dodatečného platebního výměru. Z—těchto důvodů bylo také ustanovení § 267 odst. 1 celního zákona spolu s—ustanovením § 32 zákona č.—337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále také „zákon o správě daní a poplatků“), uvedeno ve výroku výše uvedeného dodatečného platebního výměru. Celní dluh představuje hmotněprávní povinnost osoby zaplatit příslušné dovozní clo [(§ 2 písm. i) celního zákona)]. Tato povinnost vzniká již přijetím celního prohlášení na propuštění dovezeného zboží do—volného oběhu, které časově předchází samotnému propuštění [(§ 238 odst. 1 písm. a) a—odst. 2 celního zákona účinného do 30. 6. 2002)]. Dále platí, že celním dluhem není—jakákoliv povinnost, ale pouze povinnost v—zákonně výši (rozsudek Nejvyššího správního souduSS ze dne 27. 1. 2005sp. zn., č. j. 5 Afs 73/2004 - 44, www.nssoud.cz).

Celnímu dluhu coby hmotněprávní povinnosti dlužníka zaplatit clo pak odpovídá právo clo vyměřit a následně vybrat, jež svědčí celnímu úřadu (§ 11 odst. 2 celního zákona, ve —znění účinném jak do 30. 6. 2002, tak i následně). S—ohledem na výše uvedené znamená vyměření cla jeho stanovení v—zákonně výši a celní úřad byl proto oprávněn vyměřit clo a—daně až do zákonně výše, bez ohledu na to, že tak v—důsledku chyby deklaranta neučinil hned při propuštění zboží. Toto právo nebylo k—datu dodatečného vyměření prekludováno. Ustanovení § 267 celního zákona považuje stěžovatel za ustanovení procesní, které mohlo být bezesbytku aplikováno, neboť procesní pravidla jsou obecně považována za použitelná na—všechna řízení zahájenáa po jejich vstupu v—účinnost. Na rozdíl od toho jsou hmotněprávní

pravidla v zásadě nepoužitelná na právní vztahy založené a existující před jejich vstupem v účinnost.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Daňový subjekt ve vyjádření ke kasační stížnosti prostřednictvím své zástupkyně zdůraznil, že předpokladem právní jistoty v oblasti aplikace práva je seznatelnost právní úpravy a předvídatelnost právního rozhodnutí zachovávajícího právo. V dané věci byly právní vztahy založeny dnem 22. 11. 2001, kdy předmětné zboží bylo dovezeno do tuzemska a předloženo k propuštění do režimu volného oběhu. V té době celní zákon žádný postup k doměření cla nestanovil, a nestanovil ani oprávnění celních orgánů předepsat daňovému subjektu penále ve výši 20 % z rozdílu částky původně vyměřené a nově stanovené. Celní orgány byly povinny na základě ustanovení § 320 celního zákona účinného do 1. 7. 2002 postupovat podle zákona o správě daní a poplatků při respektování § 2 a § 46 cit. zákona.

— Odmítá-li stěžovatel námitku směřující do nezákonného předpisu penále ve smyslu § 267 odst. 4 celního zákona účinného od 1. 7. 2002 slovy „... stát má dostat vše, co mu náleží.“, je zřejmé, že stěžovatel zákaz retroaktivity nerespektuje. Daňový subjekt dále zdůraznil, že je s podivem, že stěžovatel neaplikoval další změny právní úpravy vyplývající zejména z přistoupení České republiky k Evropské Unii a kdy pro Českou republiku vstoupilo v platnost Nařízení rady (EHS) ze dne 12. 10. 2002/1992, kterým se vydává celní kodex Společenství. Ve smyslu bodu 2 čl. II. zákona č. 187/2004 Sb., přechodných a závěrečných ustanovení, se řízení zahájeno před účinností tohoto zákona s výjimkou řízení o celních deliktech dokončí podle tohoto nového zákona. Ustanovení § 127 odst. 4 omezilo právo provádět následnou kontrolu po propuštění zboží do navrženého režimu na 3 roky od konce roku, ve kterém vznikla povinnost zaplatit clo nebo daň, a ustanovení čl. 221 odst. 3 celního kodexu omezilo právo vyměřit a sdělit clo dlužníkovi lhůtou tří let ode dne vzniku celního dluhu. K datu, kdy uvedené normy vstoupily v platnost, měl stěžovatel řízení zastavit a nepokračovat v provádění následné kontroly, kterou ukončil až dne 29. 8. 2005. Ze všech výše uvedených důvodů navrhuje daňový subjekt kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

— Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění; (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v kasační stížnosti své důvody výslovně nepodřadil jednotlivým zákonným ustanovením, z obsahu stížnosti je však zřejmé, že uplatňuje zákonné důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a namítá tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem.

— Nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho, kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak tento byl nesprávně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů [(§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předmětem sporu je v posuzovaném případě výklad ustanovení § 267 celního zákona ve znění účinném od 1. 7. 2002, respektive otázka, zda lze citované ustanovení aplikovat i na právní vztahy vzniklé před jeho účinností, konkrétně na celní dluh vzniklý ke dni 22. 11. 2001, když je nepochybné, že v uvedeném období citované ustanovení neplatilo. Stěžovatel se domnívá, že ano, neboť dle jeho názoru jde o ustanovení procesněprávní.

— Ustanovení § 267 celního zákona, ve znění účinném od 1. 7. 2002, stanoví následující:

(1) Jestliže nebyla částka cla zapsána do evidence v souladu s ustanovením § 265 a § 266 nebo byla do evidence zapsána částka cla nižší, než jaká měla být vyměřena podle platných právních předpisů, zapíše celní úřad dodatečně do evidence částku cla, která má být zaplacená, nebo částku odpovídající rozdílu mezi původně vyměřenou částkou cla a částkou cla nově stanovenou, a to dodatečným platebním výměrem. Dodatečnou částku cla celní úřad zapíše do evidence do 2 pracovních dnů poté, kdy zjistil, že do evidence nebyla zapsána částka cla odpovídající částce cla stanovené podle platných právních předpisů a má k dispozici všechny podklady potřebné pro správné vyměření částky cla a může určit dlužníka. Právní moc rozhodnutí o původním vyměření částky cla není jejímu dodatečnému vyměření na překážku. Dodatečně vyměřená částka cla je splatná do 30 dnů ode dne doručení platebního výměru. Ustanovení § 266 platí obdobně.

(2) Vyplývá-li z výsledků kontroly prováděné celními orgány možnost odhalení celního dluhu nebo částky cla vyšší, než je částka již zapsaná do evidence, ale celní orgány nejsou schopny určit přesnou částku, která je podle právních předpisů dlužná, zapíše celní úřad do evidence částku cla, která je z předmětného zboží pravděpodobně dlužná, tak, aby mohlo být dlužníkovi doručeno rozhodnutí o vyměření prozatímní částky cla před uplynutím doby uvedené v § 268. Zápis částky cla, která je pravděpodobně dlužná, se považuje za neplatný, nemůže-li celní úřad do 3 let ode dne, kdy dlužníkovi doručil rozhodnutí o vyměření prozatímní částky cla, určit přesnou částku cla.

(3) Celní úřad dodatečně částku cla do evidence nezapíše, jestliže

a) bylo uplatněno preferenční sazební zacházení v rámci sazební kvóty nebo jiné opatření, pokud nárok na toto zacházení v době přijetí celního prohlášení skončil, aniž by tato skutečnost byla zveřejněna před propuštěním předmětného zboží do volného oběhu a deklarant jednal v dobré víře a splnil všechny povinnosti stanovené celními předpisy,

b) částka cla, která měla být vyměřena podle platných právních předpisů, nebyla do evidence zapsána v důsledku pochybení celního úřadu, dlužník toto pochybení nemohl zjistit, jednal v dobré víře a splnil všechny povinnosti stanovené celními předpisy a tato částka u jedné osoby u jedné nebo více dovozních operací nepřesahuje 1 850 000 Kč; jedná-li se o více operací, musí se jednat o případy vyplývající z jednoho pochybení celního úřadu. Přesahuje-li částka cla 1 850 000 Kč, může ministerstvo povolit, aby tato částka nebyla zapsána do evidence, nebo

c) částka dodatečně vyměřovaného cla je nižší než 400 Kč.

(4) Pokud je clo dodatečně vyměřováno proto, že původní částka cla byla vyměřena na základě pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů, uloží celní úřad z rozdílu částky původně vyměřené a nově stanovené penále ve výši 20 %. Celní úřad však penále neuloží, byla-li takto stanovená částka cla vyměřena z podnětu dlužníka.

—Před vlastním posouzením předmětného ustanovení § 267 celního zákona účinného od 1. 7. 2002 považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout právní úpravu, relevantní pro posuzovaný případ, účinnou do 1. 7. 2002.

—Dle § 105 odst. 4 celního zákona ve znění účinném do 1. 7. 2002, je podání celního prohlášení považováno za projev vůle deklaranta navrhnout předmětné zboží k propuštění do příslušného režimu. Podáním celního prohlášení potvrzuje deklarant správnost údajů v něm obsažených, pravost dokladů, kterými je doloženo, a zavazuje se k plnění povinností, vyplývajících z propuštění zboží do navrženého režimu. Dle ustanovení § 32 vyhlášky Ministerstva financí č. 135/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení celního zákona, ve znění ke dni 30. 6. 2002, pokud není touto vyhláškou stanoveno jinak, podává se písemné celní prohlášení na tiskopise Jednotná celní deklarace, jehož vzor je uveden v přílohách č. 11 a 13 k této vyhlášce. Způsob uvádění údajů v Jednotné celní deklaraci a další náležitosti související s podáváním celního prohlášení na těchto tiskopisech, je uveden v části I přílohy č. 16 k této vyhlášce, není-li v této vyhlášce stanoveno jinak. Celní prohlášení, které je činěno písemnou formou na předepsaném tiskopise (JCD), je vždy podáváno celním deklarantem nebo jeho zástupcem. V odst. 54 JCD činí deklarant prohlášení, které stvrzuje svým podpisem, případně i otiskem razítka. Odstavec 173 uvedené přílohy č. 16 stanoví, že při dovozu a při vývozu potvrzuje deklarant nebo jeho zástupce, že dovoz nebo vývoz se uskutečňuje v souladu s platnými předpisy, že jím uvedené údaje jsou správné, připojené doklady jsou pravé a zavazuje se k plnění povinností, vyplývajících z propuštění zboží do navrženého režimu.

—Podle § 115 celního zákona ve znění účinném do 1. 7. 2002 je celní úřad oprávněn ověřovat správnost přijatých celních prohlášení. Za tímto účelem může kontrolovat celní prohlášení, doklady vztahující se k celnímu prohlášení a doklady, jež je doprovázejí, případně může požadovat, aby deklarant předložil doklady potvrzující správnost údajů uvedených v celním prohlášení a kontrolovat zboží a za účelem podrobné kontroly nebo analýzy odebírat vzorky. Žádná právní norma neukládá celním orgánům povinnost provádět kontrolu celního prohlášení ihned při jeho přijetí. Naopak ustanovení odst. 1 § 127 odst. 1 celního zákona ve znění účinném do 1. 7. 2002, stanoví, že následná kontrola po propuštění zboží, prováděná za účelem přesvědčení se o pravdivosti údajů uvedených v celním prohlášení, ve lhůtě stanovené pro úschovu dokladů, se provádí podrobnou kontrolou obchodních dokladů a jiných údajů vztahujících se k dovozním nebo vývozním operacím. Podle odst. 3 téhož ustanovení nasvědčuje-li následná kontrola tomu, že zboží bylo propuštěno do navrženého režimu na základě nesprávných nebo neúplných údajů, učiní celní orgány opatření nezbytná k nápravě.

—Pokud následně celní orgán jako správce daně po vyměření daně zjistí, že stanovená povinnost je nesprávně nižší oproti zákonné daňové povinnosti, dodatečně daň vyměří ve výši rozdílu mezi daní původně vyměřenou a daní stanovenou dodatečným platebním výměrem, a takto dodatečně stanovenou daň současně předepíše (§ 320 celního

zákona účinného do 1. 7. 2002, § 46 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro posuzované období).

— Je nepochybné, že celní zákon, ve znění účinném do 1. 7. 2002, umožňoval celním orgánům postupovat podle ustanovení § 46 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků a doměřit dlužné clo či daň. Neobsahoval však žádné ustanovení upravující oprávnění celního úřadu uložit příslušnému subjektu penále v souvislosti s dodatečným vyměřením cla a daně. Zákon v ustanovení § 320 naopak aplikaci ustanovení § 63 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků vylučoval. Oprávnění předepsat penále nestanovil ani zákon č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro posuzované období, který naopak pro uplatnění daně při dovozu odkazoval na použití celních předpisů. V ustanovení § 293 pak celní zákon ve znění účinném do 1. 7. 2002 výslovně stanovil, kdy dochází k porušení celních předpisů, když podle § 293 písm. d) cit. zákona celní předpisy poruší ten, kdo způsobí, že mu bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů. Podle § 294 cit. zákona se zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293, nejde-li o trestný čin, považuje za celní přestupek. Ustanovení § 295 cit. zákona pak upravuje oprávnění celních orgánů uložit za takové jednání napomenutí či pokutu.

— S ohledem na vše výše uvedené, lze uzavřít, že citované ustanovení § 267 celního zákona účinného od 1. 7. 2002 obsahuje jak pravidla, která jsou čistě procesní povahy, upravující postup celního úřadu při dodatečném vyměření celního dluhu, které zahrnuje zaúčtování rozdílu mezi původně a nově stanovenou částkou do evidence, tak pravidla povahy hmotněprávní, a to ať už jde o oprávnění předepsat penále včetně jeho výše, či stanovení tříleté prekluzivní lhůty týkající se platnosti vyměření prozatímní částky cla.

— Nejvyšší správní soud je proto přesvědčen, že aplikovat ustanovení § 267 celního zákona účinného od 1. 7. 2002 beze zbytku také na právní vztahy vzniklé před jeho účinností nelze, neboť ohledně práv či povinností zasahujících do hmotněprávní sféry daňového subjektu, jsou celní orgány vázány právními předpisy platnými v době vzniku celního dluhu. Opačný postup by byl v rozporu s principem právní jistoty a ochrany důvěry občanů v právo, který v sobě zahrnuje i zákaz retroaktivity (zpětné účinnosti) právních norem, jenž je jedním z esenciálních znaků právního státu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 1995, sp. zn. IV. ÚS 215/94, publikovaný pod č. 30 Sb.n.u. ÚS, sv. 3, str. 227, nález Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, publikovaný pod č. 63/1997 Sb. a pod č. 13 Sb.n.u. ÚS, sv. 7, str. 87, nález Ústavního soudu ze dne 12. 3. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 33/01, publikovaný pod č. 145/2002 Sb. a pod č. 25 Sb.n.u. ÚS, sv. 25, str. 215, a další).

— Na tomto místě je vhodné zdůraznit, že výkladem čl. 217 až 232 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, jejichž transpozicí je také ustanovení § 267 celního zákona účinného od 1. 7. 2002, se zabýval i Evropský soudní dvůr a to v rozsudku ze dne 23. 2. 2006, C-201/04, Belgische Staat v Molenbergnatie NV, (body 31 až 35 odůvodnění).

— Evropský soudní dvůr v tomto rozsudku úvodem zdůraznil, že podle ustálené judikatury, jsou procesní pravidla obecně považována za použitelná na všechny spory probíhající v okamžiku jejich vstupu v účinnost, na rozdíl od hmotněprávních pravidel, která jsou obvykle vykládána jako v zásadě nepoužitelná na situace existující před jejich vstupem v účinnost [viz zejména rozsudky C - 212/80 až C - 217/80 ze dne 12. 11. 1981 Salumi bod 9; rozsudek ze dne 6. 7. 1993, CT Control (Rotterdam) a JCT Benelux

v. Komise, C-121/91 a C-122/91, Recueil, s. I-3873, bod 22; rozsudek ze dne 7. 9. září 1999, De Haan, C-61/98, Recueil, s. I-5003, bod 13, a rozsudek ze dne 14. 11. listopadu 2002, Ilumitrónica, C-251/00, Recueil, s. I-10433, bod 29]. Výjimku z tohoto pravidla lze odůvodnit jen potřebou nahrazení dříve existujících vnitrostátních systémů novým systémem Společenství s cílem dosáhnout soudržného a jednotného používání právní úpravy Společenství.

—Ve shora uvedené věci projednávané Evropským soudním dvorem, kde se položená otázka týká výhradně časové použitelnosti celního kodexu, účinného od 1. 1. 1994, na vybrání celního dluhu, který vznikl před 1. 1. 1994, tedy časové použitelnosti čl. 217 až 232 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, tedy ustanovení kapitoly 3 (Vybrání celního dluhu), hlavy VII (celní dluh), která sestává z oddílu 1 (zaúčtování částky cla a její sdělení dlužníkovi čl. 217 až 221) a oddílu 2 (Lhůty a postupy pro placení cla (čl. 222 až 232), výše uvedená výjimka z pravidla výkladu nemůže být použita. Evropský soudní dvůr dospěl k jednoznačnému závěru, že hmotněprávní pravidla a procesní pravidla je daném případě třeba odlišit, neboť účelem novelizované právní úpravy je převzetí a zároveň změna určitých aspektů dříve existující právní úpravy Společenství. S ohledem na skutkové okolnosti sporu v původním řízení, s nimiž se pojí celní dluh vzniklý před datem použitelnosti kodexu, v důsledku toho přísluší, aby příslušný vnitrostátní soud vycházel jednak z hmotněprávních pravidel obsažených v právní úpravě před uvedeným datem a jednak z procesních pravidel nově obsažených v celním kodexu (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek De Haan, bod 14, a rozsudek ze dne 13. března 2003, Nizozemsko v. Komise, C-156/00, Recueil, s. I-2527, body 35 a 36).

—K uvedené judikatuře Evropského soudního dvora Nejvyšší správní soud dodává, že zákon č. 1/2002, kterým se mění zákon č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů, byl přijat především z důvodu potřeby upravit a dopracovat některá ustanovení stávajícího celního zákona a docílit tak plné slučitelnosti s právní úpravou Evropských společenství. Podkladem pro vypracování textu, tedy včetně ustanovení § 267, byl celní kodex Evropských společenství, který byl vydán právě Nařízením Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. 10. 1992. Jak vyplývá z důvodové zprávy vládního návrhu předmětného zákona, je navrhovaná novela celního zákona je kompatibilní s celní legislativou EU, tzn. s nařízením č. 2913/92 a nařízením č. 2454/93. Je tedy zřejmé, že při koncipování návrhu tohoto zákona byla hlavním inspiračním zdrojem právní úprava na úrovni práva Evropského společenství.

—Jakkoli se tedy v případě projednávaném Nejvyšším správním soudem jedná o věc skutkově spadající do doby předcházející vstupu České republiky do Evropské unie, má Nejvyšší správní soud za to, že (obdobně jako tomu bylo ve věci rozhodnuté rozsudkem tohoto soudu ze dne 29. 9. 2005, č. j. 2 Afs 92/2005 - 45, zveřejněném pod č. 741/2006 Sb. NSS) i v případech, kdy se posuzují okolnosti, k nimž došlo před vstupem České republiky do Evropské unie a rozhodným právem je právo tehdy účinné, je nutno ustanovení českého právního předpisu, přijatého nepochybně za účelem sbližování českého práva s právem Evropských společenství a majícího svůj předobraz v právní normě obsažené v právu Evropských společenství, vykládat konformně s touto normou.

—Správnost tohoto závěru potvrzuje mimo jiné i důvodová zpráva k zákonu č. 1/2002 Sb., kde se v její zvláštní části k navrhovanému znění ustanovení § 264 až § 276 zákona (body 234 a 235 důvodové zprávy) výslovně uvádí, že úprava je v souladu s Článek 217 až 232 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 a Článek 857 a 858 Nařízení Komise (EHK).

—Má-li být tedy ustanovení § 267 celního zákona účinného od 1. 7. 2002 vyloženo správně, pak je v takové situaci vždy zapotřebí vycházet z normativního textu zákona, avšak při jeho interpretaci nelze zcela odhlížet od pravidel, která vyplývají z komunitárního práva. Odchýlit se od takového výkladu je nezbytné teprve v případě, že pro to existují zřejmé racionální důvody, kupříkladu dané českým zákonodárcem úmyslně zvolenou odlišnou textací příslušné pasáže celního zákona, či jeho jinak v obsahu zákona nepochybně projevenou vůlí odlišnou od vůle projevené evropským normotvůrcem v odpovídající části směrnice (obecně k „prozařování“ komunitárního práva do českého právního řádu v období před vstupem České republiky do Evropské unie viz zejména nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 5/01, publikovaný pod č. 410/2001 Sb. a pod č. 149 Sb.n.u. ÚS, sv. 24, str. 79).

—Nadto je třeba připomenout, že nastíněný „evropský“ výklad § 267 celního zákona účinného od 1. 7. 2002, vychází z výše uvedeného principu právní jistoty a zákazu (pravé) retroaktivity právních norem. Podstata právní jistoty spočívá mimo jiné v tom, že každý může spoléhat na to, že ho stát postihne zákonem předvídanou sankcí, za to, že porušil právní předpis. Právní teorie i praxe činí přitom rozdíl mezi pravou a nepravou retroaktivitou, přičemž je obecně akceptováno vymezení této distinkce právní doktrínou. Pro pravou retroaktivitu platí, že lex posterior ruší (neuznává) právní účinky v době účinnosti legis prioris, popřípadě vyvolává nebo spojuje práva a povinnosti subjektů s takovými skutečnostmi, jež v době účinnosti legis prioris neměly povahu právních skutečností.

—V případě retroaktivity nepravé: "nový zákon sice nezakládá právních následků pro minulost, avšak buď povyšuje minulé skutečnosti za podmínku budoucího právního následku (prostá výlučnost) nebo modifikuje pro budoucnost právní následky podle dřívějších zákonů založené ...Nepravé zpětné působení zákona pouze znamená, že nový zákon zachycuje (právně kvalifikuje) minulé skutečnosti nebo že se dotýká (modifikuje, ruší) existujících právních následků, t.j. na skutkové podstaty je založivší váže pro budoucnost jiná práva a jiné povinnosti než zákonodárství dosavadní. Jde zde tudíž o zásah nového zákona jednak do předchozích skutečností, jednak do tzv. práv nabytých." (A. Procházka, Retroaktivita zákonů. In: Slovník veřejného práva. Sv. III, Brno 1934, s. 800.)

—V případech časového střetu staré a nové právní normy proto obecně platí, že od účinnosti nové právní normy se i právní vztahy, vzniklé podle zrušené právní normy, řídí právní normou novou (tzv. nepravá retroaktivita, která ve skutečnosti zpětnou účinností zákona není). Naproti tomu vznik právních vztahů, existujících před nabytím účinnosti nové právní normy, právní nároky, které z těchto vztahů vznikly, jakož i vykonané právní úkony, se řídí zrušenou právní normou (důsledkem opačné interpretace střetu právních norem by byla právě tzv. pravá retroaktivita). Aplikuje se tedy princip ochrany minulých právních skutečností, zejména právních konání, což znamená, že hmotněprávní pravidla jsou v zásadě nepoužitelná na právní vztahy založené a existující před jejich vstupem v účinnost s tím, že-

procesní pravidla jsou považována za použitelná na všechna řízení zahájená po jejich vstupu v účinnost.

— Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozsudku, potřebu odchýlit se od uvedených závěrů Nejvyšší správní soud v posuzovaném případě neshledal. Je nesporné, že posuzované ustanovení obsahuje jak ustanovení procesní povahy, tak ustanovení hmotněprávní povahy. Jestliže celní zákon ve svém původním znění účinném do 1. 7. 2002 zakotvil oprávnění celních úřadů učinit opatření nezbytná k nápravě, bylo-li zjištěno, že zboží bylo propuštěno do navrženého režimu na základě nesprávných nebo neúplných údajů, jakož i možnost uložit za takové jednání určitou sankci, pak daňový subjekt do přijetí novely zákonem č. 1/2002 Sb. mohl důvodně spoléhat na to, že při uvedení nepravdivých údajů v celní deklaraci ponese pouze následky zakotvené v původní právní úpravě. Je nepochybné, že podle právní situace v době, na kterou ustanovení § 267 celního zákona aplikoval celní úřad i stěžovatel, nemohl daňový subjekt předpokládat možnost retroaktivní změny. ~~Na vyměření cla či daně, zahájené po dni 1. 7. 2002, celního dluhu vzniklého před uvedeným datem se proto použijí shodně s výše uvedenými závěry podpořenými judikaturou Evropského soudního dvora pouze procesní pravidla obsažená v ustanovení § 267 celního zákona účinného od 1. 7. 2002.~~ Pokud celní dluh vznikl před dnem 1. 7. 2002, je nutno vycházet z právní úpravy celního zákona platné a účinné v době vzniku celního dluhu, i kdyby řízení o jeho vyměření bylo zahájeno po dni 1. 7. 2002.

— Stěžovateli tak s ohledem na skutkové okolnosti sporu v původním řízení, s nimiž se pojí celní dluh vzniklý před datem použitelnosti ustanovení § 267 celního zákona účinného od 1. 7. 2002, v důsledku toho přísluší, aby vycházel jednak z hmotněprávních pravidel obsažených v právní úpravě před uvedeným datem a jednak z procesních pravidel obsažených v tomto ustanovení. Celní orgány jsou při stanovení povinností vždy povinny důsledně rozlišit, která zákonná ustanovení jsou oprávněny aplikovat zpětně, a tuto svoji aplikaci také řádně odůvodnit. Jakkoliv městský soud vyloučil aplikaci ustanovení § 267 zcela, nemohlo mít toto pochybení vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, když stěžejním pro projednávanou věc bylo vyslovení nezákonnosti napadeného rozhodnutí Celního ředitelství Praha, a k tomuto závěru městský soud při použití citovaného ustanovení dospěl.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

— Stěžovatel, který nedosáhl v řízení procesního úspěchu, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Je naopak povinen zaplatit úspěšnému účastníku řízení náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2-856 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Uvedená částka přísluší za jeden úkon právní služby zástupkyně (písemné podání soudu týkající se věci samé) dle § 11 odst. 1 písm. a)–d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna byla vypočtena dle § 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bod 5., advokátního tarifu tak, že za každý z úkonů činí odměna 2100 Kč a k němu náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Vzhledem k tomu, že zástupkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, což soudu osvědčila a požádala o přiznání této součásti odměny, byla k přiznané odměně připočtena i příslušná daň z přidané hodnoty.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. července 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

V Brně dne 12. července 2007

Protokol o hlasování

Nejvyšší správní soud v Brně

Stěžovatel: Celní ředitelství Praha, se sídlem v Praze, Washingtonova 11

za účasti společnosti Expeditors International ČR s.r.o., se sídlem v Praze 6,
Aviatická 123, zastoupené JUDr. Šárkou Foltýnovou, advokátkou se sídlem
v Praze 1, Dlouhá 16,

ve věci: v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze
ze dne ze dne 1. 12. 2006, č. j. 8 Ca 312/2005 – 65,

předseda senátu: JUDr. Radan Malík
JUDr. Barbara Pořízková
Mgr. Daniela Zemanová

zapisovatelka: dle ustanovení § 32 odst. 1 jednacího řádu Nejvyššího správního
soudu vyhotovil Protokol o hlasování pověřený člen senátu

Rozsudek:I. ~~Kasační stížnost se zamítá.~~

~~II. Stěžovatel je povinen~~ nahradit účastníku řízení do 30 dnů od právní moci
 tohoto rozsudku náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2 856 Kč k rukám
 zástupkyně JUDr. Šárky Foltýnové, advokátky se sídlem v Praze, Dlouhá 16.

výsledek hlasování: ~~_____~~ jednomyslněpředseda senátu: ~~_____~~ soudkyně:

Protokol vyhotovila: JUDr. Barbara Pořízková

Soud:**EVIDENČNÍ LIST JUDIKATURY****A.**

☐	Právní názor nebyl dosud zaujat nebo není v databázi judikatury k dnešnímu dni evidován.
	Návrh právní věty viz druhá strana
☐	Považuji za vhodné zveřejnění ve Sbírce rozhodnutí.
☐	Nepovažuji za vhodné zveřejnění ve Sbírce rozhodnutí.

B.

☐	Právní názor byl již zaujat shodně jiným než Nejvyšším správním soudem a je v databázi evidován.
☐	Právní názor byl již zaujat odchylně jiným než Nejvyšším správním soudem a je v databázi evidován.
	Identifikace prejudikatury:
☐	Navrhuji právní větu převzít.
☐	Navrhuji novou právní větu - viz druhá strana.
☐	Považuji za vhodné zveřejnění ve Sbírce rozhodnutí.
☐	Nepovažuji za vhodné zveřejnění ve Sbírce rozhodnutí.

C.

☒	Právní názor byl již zaujat Nejvyšším správním soudem, je evidován v databázi a
-------------------------------------	--

☐	neshledal jsem důvod jej zařazovat do databáze s novou právní větou.
	Identifikace prejudikatury: 9Afs 25/2007

D.

☐	Právní názor byl Nejvyšším správním soudem již zaujat a je evidován v databázi, ale považuji za vhodné zařadit jej do databáze s novou právní větou.
	Identifikace prejudikatury:
	Návrh právní věty viz druhá strana.
☐	Považuji za vhodné zveřejnění ve Sbírce rozhodnutí.
☐	Nepovažuji za vhodné zveřejnění ve Sbírce rozhodnutí.

V Brně dne 12. 7. 2007